

Izšla vsak četrtrek in velja s poštnino vred ali v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 62 D, pol leta 16 D, četrt leta 8 D. Izven Jugoslavije 56 D. Naročnina se pošlje na upravitelstvo »Slov. Gospodarja« v Mariboru, Koroška cesta 5. List se do pošilja do odpovedi. Naročnina se plačuje vnaprej. — Telefon interurban št. 113.

Posamezna številka stane 1.50 dln.

Poštnina plačana v gotovini.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Usledništvo je v Mariboru, Koroška cesta št. 5. Rekopisi se ne vračajo. Upravištvu sprejema naročila, userate in reklamacije.

Cene inseratov po dogovoru. Za večkratne oglase primeren popust. Nezapre reklamacije za poštne proste.

Cekovni račun poštnega urada Ljubljana 10.608. Telefon interurb. št. 113.

44. številka.

MARIBOR, dne 15. oktobra 1925.

59. letnik.

Pogajanja za mednarodno varnost.

Oči političnega sveta so te dni obrnjene proti malemu mestu Locarno, ki leži ob Lago Maggiore (ob Velikem jezeru) v italijanskem delu Švice.

V tem mestu so se zbrali ministri Anglije, Francije, Belgije in Nemčije, da se posvetujejo med seboj, kako bi najboljšo zagurali mir v Evropi. Prišla sta tudi ministra zunanjih zadev Poljske in Čehoslovaške, toda ne toliko kot sodelujoča člana te ministrske konference z odločujočim glasom, marveč kot zastopnika svojih držav s pravom navsvetodavstva.

Vprašanja, okoli katerih se sučejo razgovori v Locarnu, niso nova, marveč segajo nazaj v dobo, ko so po zaključku svetovne vojne bile sklenjene mirovne pogodbe, ki so spremenile politično zemljepisno karto Evrope.

Mirovne pogodbe, zlasti ona v Versaillesu blizu Pariza, katere se zlasti tiče Nemčije in njenega razmerja do Francije, niso mogle rešiti vseh vprašanj, ki zadevajo nove prilike v Evropi. Ta vprašanja so ostala odprta od Versaillesa do Locarna. Vmes pa je bilo vse polno internacionalnih (mednarodnih) konferenc in razgovorov med ministri in vodilnimi državniki raznih držav, ki so bile posvečene rešitvi teh vprašanj. Bili so samo razgovori, do povoljne rešitve ni prišlo.

Da sedaj zboruje ministrska konferenca v Locarnu, je povzročila Anglija. Ako bi bila žugala politična zamisel Francije, bi vprašanja, s katerimi se sedaj peča konferenca v Locarnu, morala rešiti Zveza narodov, ki ima svoj sedež v švicarskem mestu Ženevi. Zveza narodov bi naj rešila vse važnejše spore, ki se pojavljajo med narodi in ki bi mogli voditi do oboroženega spopada med nekaterimi državami. V to svrhu je Zveza narodov lansko leto izdelala poseben načrt — takozvani ženevski protokol —, po katerem bi se naj rešila vsa težavnejša politična vprašanja med državami ter se na vsak način preprečila vojna, ker bi se vse države obvezale s splošno in vseobčo pogodbo, da bodo vse sporne točke rešile mirnim potom ter preprečile izbruh vojne, ako treba, z oboroženo silo.

Ta ženevski protokol in v njem obsežna vseobča pogodba pa ne ugaja angleški politiki, ki si nikakor ne da vezati rok za vse slučaje. Mesto vseobče mednarodne pogodbe priporočajo Angleži poedine pogodbe med posameznimi državami. Da bi prišlo do take pogodbe med Nemčijo in Francijo, zato se je sklicala ministrska konferenca v Locarnu.

Nemčija ni šla v Locarno z veselim srcem. Ako ona sklene varnostno pogodbo s Francijo in tudi s Poljsko in

Čehoslovaško, mora njena mednarodna politika kreniti na druga pota, nego jih je hodila doslej. Odpovedati se mora prenapetemu nemškonacionalnemu pohlepu po pokrajinah, katere je vsvetovni vojni izgubila zlasti na Francijo in Poljsko. Odpovedati se mora političnemu in gospodarskemu imperializmu (vladoželjnosti) napram drugim državam, osobito napram slovanskim državam. Tako odpoved je težka, in zelo jo otežkočujejo nemški nacionalci, ki sedaj imajo v Nemčiji prvo besedo. Da bi Nemcem še bolj otežkočil pot v Locarno, je ruski ljudski komisar za zunanje zadeve Čičerin prišel v Berlin.

Dosedaj se je Nemčija v zunanji politiki dokaj naslanjala na sovjetsko Rusijo, s katero je l. 1922 v Rapallu napravila politično pogodbo, kateri je te dni sledila tudi trgovska pogodba. Nemčiji je takrat ta pogodba bila pogodu, ker jo je dvignila iz politične osamljenosti. Rusiji pa je prinesla ojačenje v njeni borbi zoper angleško svetovno politiko. Pot v Locarno je rusko-nemško zvezo spravila v nevarnost. Zato je Čičerin prišel v Berlin, predno sta nemška ministra dr. Luther in dr. Stresemann odpotovala v Locarno. Nemčija je sedaj v ulogi neveste, za katero se potegujeta dva ženina. Ali se bo odločila za Rusa, ali za Angleža? Pot v Locarno jo je približala Angležu in njegovemu političnemu območju. Ne bi pa rada pretrgala vseh vezi z Rusom, makar je boljševik. Zato se bo trudila ostati nekako v sredini, ljubinkati z obema ter od obeh prejemati darove. Samo če se ji bo ta dvočlana uloga posrečila.

Pogodba med Francijo in Nemčijo še ne bi delala toliko težav, kakor ona med Nemčijo in Poljsko. Nemčija še ni pustila misli o korigiranju (popravljanju) svojih državnih mej proti Poljski, od katere bi rada dobila Šlezijo nazaj in zaprla poljski koridor proti morju. Nadalje tudi ni Nemčiji po volji jamstvo Francije za pogodbo med Nemčijo in Poljsko ter med Nemčijo in Čehoslovaško. Nemčiji tudi ne ugaja Zveza narodov po sedanjem ustroju, in zato se brani vstopiti v njo, ker si noče dati vezati rok. Ako bo Nemčiji prisiljena pristopiti Zvezi narodov pod istimi pogoji, kakor druge države, bo morala opustiti dosedanjo nemškonacionalistično havdmišeno politiko pritožb, protestov in zahtev.

Z obžalovanjem opazujemo, da naša država in njena vlada ni udeležena pri razgovorih in pogajanjih, ki se zdaj vršijo za ostvarjanje varnostnih pogodb in novih političnih smernic v mednarodni politiki. Nemčija se ni odpovedala zahtevam po korigiranju svojih državnih mej proti tej ali drugi državi. Ona je celo temu naklonjena, da se njene državne meje korigirajo s priklopitvijo Avstrije ter se njene državni mejniki postavijo na Karavankah in pri Spilju.

Ali bo naša vlada kakor doslej, tako tudi odslej križem rok mimo gledala, kako se ustvarjajo nove razmere v med

narodnih in meddržavnih odnosih? Ali bo ostala brezdelna ter ne bo tudi v bodoče storila ničesar, da bi se mejniki tujih držav, ki so zabiti v naše narodno telo, prestavili tako, kakor to zahtevajo narodna in gospodarska načela? Ali bo naša vlada nadalje mirno gledala, kako naši slovenski bratje na Koroškem in v Italiji vedno bolj tonejo v nemškem in italijanskem morju? Kje so pa varnostne pogodbe za naše slovenske brate, ki so ločeni od nas ter izpostavljeni nevarnosti narodne smrti?!

Izvoz vina v Avstrijo.

Prijaznosti g. Ivana Mohoriča, bivšega drž. podsekretarja in tajnika trgovske in obrtniške zbornice v Ljubljani se imam zahvaliti, da sem dobil vpogled v trgovinsko pogodbo, ki je bila sklenjena med kraljevino SHS in republiko Avstrijo.

Zanimale so me v prvi vrsti določbe, nanašajoče se na proizvode našega vinarstva in sadjarstva, katere lahko izvažamo. Imenovani gospod mi je delo zelo olajšal s tem, da mi je tvari, ki me je zanimala, v precej debeli knjigi, vsebujoči tudi razne zapisnike, z veliko naglostjo vnaprej primerno označil.

Besedilo pogodbe nanašajoče se na izvoz proizvodov vinarstva in sadjarstva je sledeče:

Br. avstr. car. tarife	Predmet	Carina v zl. kronah od 100 kg
iz 86	Močne alkoholne pijače:	
a)	Maraskin	200.—
b)	Slivovica	150.—
iz 87	Vino in vinski mošt:	
a)	v sodih:	
	vina, ki vsebujejo nad 13 prostornih % alk. (izvzemši koncentrirana vina)	30.—
	vina brez ozira na vsebino alkohola (torej pod 13%) iz mariborske in ljubljanske oblasti letno največ 40.000 hl črnega (rudečega) vina in 40.000 hl belega vina	30.—
b)	v steklenicah:	
	vina, ki vsebujejo nad 13 prostornih % alkohola (izvzemši koncentrirana vina)	80.—
iz 33	Grozdje sveže v košaricah iz zabojih v težini nad 5—15 kg	15.—
iz 35	Sadje ne posebej označeno, sveže:	
a)	fino namizno sadje:	
	jabolka, hruške, kutine, marelice	5.—
	črešnje, višnje	5.—

da bi našli smrt za svojo plemenitost, ki Vas je gnala v divjo džunglo meni na pomoč.

Iskrena zahvala, gospod poročnik, za Vašo velikodušnost! Vaša dolžnica sem za vse življenje. Če se kedaj spet vrnete v svet, ne pozabite se oglasiti pri nas!

Čakali smo Vas teden dni. Nato pa je kapitan križarke izjavil, da se ne sme več muditi tod, in odpluli smo na Francosko. Pustili smo Vam v koči živih, obleke in streljiva in drugih reči za dober mesec. Upamo da Vas do tedaj pridejo iskat.

Se nekaj Vam moram sporočiti.

Koča ki smo v njej stanovali, je last nekega gospoda Trzana. Zdi se da je Anglež. Vsaj listič, ki smo ga našli nabitega na vratih, je bil pisan angleški. Gospoda samega nismo nikdar videli. Če pride h koči, mu prosim povejte, da se mu pri srčno zahvaljujem za njegovo gostoljubnost. Ničesar nismo pokvarili v njegovem stanovanju, še mnogo reči smo mu pustili, ki bodo koristile le njemu in Vam.

Se nekaj.

Če ste se sešli s tistim neznanim belim junakom, ki je rešil življenje meni in kakor upam tudi Vam, mu povejte tole:

Svoje življenje mu dolgujem. Rešil mi ga je. Čakali smo ga teden dni, pa ga ni bilo. Naj si pride po plačilo. Povejte mu, da je Amerika moja domovina in v mestu Baltimore da stanujeva z očetom. Tam bomo čakali nanj, vsikdar nam bo dobrodošel, če mu je sploh kaj na tem da bi pustil svojo džunglo in šel v svet.

Dobri Bog naj čuva nad Vami in nad velikodušnim junakom ter vaju srečna in zdrava pripelje nazaj k vašim prijateljem!

Ine Porter.

Dolgo je strmel Arnot na nežno dekliško pisavo. Veselo upanje je zvenelo iz vseh vrst. Tako pač piše mlado dekle, ki ima srce polno lepih nad, si je mislil.

V resnici pa so izbrane Inne besede le slabo prikrivale prepričanje, da od odhajajočih nihče več ni verjel na njegovo vrnitev.

Zakaj ga niso prišli vnovič iskat, če so bili tako za trdno prepričani, da ga je beli junak rešil? Zakaj niso vsaj posadke pustili pri koči? Zakaj mu niso v pismu obljubili, da se vrnejo in ga poiščejo? — Arnot, častnik francoske vojne mornarice, je dobro vedel, da križari vsakih par tednov v teh vodah kaka bojna ladja, francoska ali pa angleška.

Niso več upali na njegovo rešitev in Inno pismo je bilo zgolj vljudnost —.

Tako je premišljeval in ugihal. Morebiti vidi prečno, si je prigovarjal, morebiti da samota in zapuščenost tlačita njegovo dušo —. Pa pomagati si ni mogel.

Obup in bridkost sta ga prevzela, vrgel se je na ležišče in si zakril obraz.

Ura ali kaj je minila.

Tedaj je nenadoma dvignil glavo in napeto poslušal.

Ali ni nekaj zaškrtalo pri vratih? — Kot bi kdo poskušal odpreti.

Arnot je planil k mizi, zgrabil puško in napel petelina.

Mrak se je delal, tema je bila v koči, pa videl je, kako se je premaknil zapah.

Arnotu so vstajali lasje —.

Vrata so se nalahno odprla. Zunaj je nekaj stalo —.

Arnot je pomeril skozi špranjo in sprožil.

Džungla I. del se dobi v ponatisu v prodajalni Cirilove tiskarne. Cena 18 D, s poštnino 19.50 D.

LISTEK.

Džungla.

Roman iz afriških pragozdov.

Angleški spisal E. R. Burroughs. — Prevedel Paulus.

Strah pred samoto in zapuščenostjo ga je prevzel. Kolena so se mu zašibila, stresel se je. Slab je še bil, par dni komaj je minilo, da je vstal iz težke bolezn, — še moza krepkih živcev in zdravih moči bi streslo, če bi se znašel v takem obupnem položaju.

Sam v strahoviti džungli, v vedni nevarnosti pred divjimi roparicami in pred morebiti še hujšimi ljudmi, nobenega človeka blizu, ki bi mu pomagal, ki bi z njim govoril, brez upa na rešitev —!

Strašno je bilo!

Arnot je stopil v koč in zaklenil vrata za seboj. Vojak je bil, pogumen mož. Pa tudi najpogumnejšemu bi upadlo srce, če ga vse zapusti.

Nabil je puško in jo položil poleg sebe na mizo, pripravljen je hotel biti za vsak slučaj.

Nato je vzel pismo in ga odprl. Pisava je bila ženska.

Bral je pa tole.

Gospodu poročniku Arnotu!

Upam da dobite tole moje pismo še kedaj v roke. Ne morem si misliti, da bi se neznanemu belemu junaku, ki Vam je hitel na pomoč, ne posrečilo rešiti tudi Vas, kakor je rešil mene iz rok črncev. Zaupam na njegovo moč in na njegov pogum, zaupam pa tudi v Boga, ki ne more dopustiti,

- Breskve 8.—
b) ostalo:
jabolka in hruške alla rinfusa 2.—
slive 1.—
Iz 36 Sadje pripravljeno:
a) slive, sušene na katerikoli način:
1. Nezavite ali v zavitkih od 35 kg in več skupne teže 6.—
2. V drugih zavitkih 8.—
b) ostalo sadje, sušeno na katerikoli način:
jabolka, hruške, sušene, nebeljene 6.—

V končnem zapisniku o parafiranju trgovinske pogodbe je dodatek, ki določa, da se sme v slučaju, da kontingent črnega vina ni izčrpan, 50% neizčrpanega ostanka izvoziti belo vino.

Zanimivo in velike gospodarske važnosti za obmejno kmečko prebivalstvo je sporazum, s katerim se urejuje obmejni promet. Navesti hočemo tu v izvlečku določbe sporazuma, nanašajoče se na naše vinarstvo in sadjarstvo.

Člen 1. sporazuma govori o obojestranski 10 km coni.

Člen 2. sporazuma se glasi:

V medsebojnem prometu so prosti od vseh uvoznih in izvoznih carin, dajatev in vseh taks spodaj navedeni in obmejni coni pridelani predmeti in kmetijski proizvodi:

Sveže sadje, obsegajoče tudi grozdje, sušeno sadje, sveža zelenjava, sveže mleko itd. (vino ne).

Obmejna cona na strani SHS obsega občine:

Madjaševci	Krčevina
Martinje	Kamnica
Boreča	Stubovci? (menda Stubovci)
Sulinci	Pekre
Petrovci	Limbuš
Stanjeveci	Bistrica pri Rušah
Kovačevci	Ruše
Poznanovci	Selnica ob Dravi
Bošonci	Činžat
Salamenci	Rudeči breg
Pucinci	Janžev vrh
Murska Sobota	Sv. Anton na Pohorju
Krog	Sv. Primož
Veliki Bakovci	Vuzenica
Vučjaves	Trbonje
Bučecovci	Otiški vrh
Okoslavci	St. Janž nad Dravogradom
Sv. Jurij na Ščavnici	Polit. srez Prevalje izvz.
Grabnoš	kat. obč. Podgora
Ivanjci	Solčava
Sv. Benedikt	Jezersko
Ročica	Kokra
Kremberg	Sv. Katarina
Ledinček	Sv. Ana
Gašteraj	Leše izvzemši kat. občine
Malna	Pirešica
Partinje	Begunje
Sentjakovski dol	Lesce
Vukovski dol	Breznica
Jarenina	Zgornje Gorje
Od občine Pesniški dvor	Dovje
kat. občini Gačnik in Jelenice	Kranjska gora
Od občine Lajtersberg	Rateče
kat. občini Leitersberg in Pečehova	

Prišel je žid v Ljubljano, je mislil, da v zaspalo prinesel bo novost.

Ponujal laške fige in razne migomige, kdo mara za norost?

Ponujal je mazila, sleparska razna mila, a kupil nihče nil

Pri nas »Gazela« milo si svet je priborilo, vse drugo nam smrdilo

Saj je svetovnoznano napravilo Ljubljano, zato ga vse častil

Občine, ki leže med prej navedenimi občinami in državno mejo, spadajo istotako v obmejno cono.

Zeleti je, da bi obmejno prebivalstvo že letos izdatno izkoristilo ugodnosti, ki mu jih nudi trgovinska pogodba, osobito kar se tiče grozdja in sadja.

Poleg določb trgovinske pogodbe zanimajo naše vinske izvoznice gotovo tudi znižani izvozni železniški tarifi, ki veljajo od vseh postaj v državi do obmejnih postaj kakor tudi do morskih in rečnih pristanišč. Znižana izvozna tarifa se sme uporabiti za 10 tonske in večje vagone, velja pa za grozdno in sadno vino, vinski mošt in brozgo. Za dezertna vina ta tarifa ne velja.

Znaša po para za 100 kg:

km	Notr. prom.	Izvoz. tarifa
1—10	265	250
11—15	330	270
16—20	370	295
21—25	410	320
26—30	455	340
31—35	495	365
36—40	540	390
41—45	580	410
46—50	620	435
51—55	660	460
56—60	700	485

Na lokalnih železnicah: Ljutomer—Radgona, Slovenska Bistrica—Slov. Bistrica mesto, Velenje—Dravograd, Grobelno—Rogatec, Čakovec—Dolnja Lendava in Konjice—Zreče pa še pride zraven pribitek k prej omenjeni tarifi, ki znaša para za 100 kg:

km	Notr. prom.	Izvoz. tarifa
1—10	10	10
11—15	15	10
16—20	20	15
21—30	25	15
31—35	30	20
36—40	35	20

Pri izvozu vina se pri nas ne plača nobena carina. Naše carinarnice zaračunajo samo:

1. Žigovino od soda 10 par v zlatu, to je 1.10 D v srebru (papirju).

2. Poslovno dažbino 22 para v srebru (papirju) od 100 kg brutto.

Za vrnjeno prazno vinsko posodo se ne plača nič toda navesti se mora v deklaraciji pri izvozu, da se posoda vrne.

Iz vseh teh in že objavljenih podatkov si lahko vsak zanimanec sam izračuna stroške, ki so v zvezi z izvozom vina. — J. Zabavnik.

Poročilo o vinarskem potovanju po Nemčiji in Avstriji.

(Nadaljevanje in konec.)

23. julija 1925:

Potovanje na Mainz. Tu sem obiskal hesko državno vinarsko demeno. Od tu sem se odpeljal v Oppenheim, Nierstein, Worms, da si ogledam državne vinograde. Razsežni nasadi so so v dobrem stanu in rast trte je tu močnejša nego ob renskem ozeblju. Tu pa žalibog nisem našel gospoda kmetijskega svetnika Mader-ja in sem se moral vrniti od 23. na 24. julija iz Mainza čez Frankfurt n. M. v Würzburg.

V Würzburgu sem si ogledal mestno domeno »Bürgerspital« in njeno prešnico s hidravličnimi prešami na električni pogon, kiplne kleti z vročevodno kurjavo, vinske kleti in klet za buteljke. Spodnje kleti so kanalizirane. V kanale so napeljami strešni žlebovi z odvodnimi cevmi, po katerih ob deževju raz strehe odteka voda, da jih izpira in vzdržuje čiste.

Od tu sem se podal v blizu mesta ležeče vinograde mestne domene »Bürgerspital« in državne domene »Juliuspital«.

Tu sem imel prvič priložnost opazovati pravo postopanje s poizkusi cepljenih trt v vinogradu. Rast cepljenih trsov je veliko močnejša od necepljenih. Mladje cepljenih trt na ameriških podlagah, kakor rip. X rup. 101^a, malbek X berland, i. dr. je kazalo žoltico, ki pa v mesecu avgustu izgine in listje postane zopet normalno zeleno. Tega vzroka ni iskati mogoče v preveliki množini apnenca, ki se tu nahaja v zemlji, marveč v suhoti tal in plitvem rigolanju. Globoko rigolanje — torej 80 cm in še več srednja globočina rigolanja — po kakovosti spodnjih tal zemlje je potrebno, ker se vsled padavin poveča vlaga rigolane-

H.

Arnot in Trzan zapustita kočino in potujeta v svet.

Trzan je sklenil, da se vrne v džunglo med svoje živali. Nobenega človeka noče več srečati, ničesar noče več videti, kar bi ga spominjalo na belo dekle.

Kar je sklenil, je tudi koj izvršil.

Ozrl se je krog sebe.

Arnot je bil v koči, vrata so bila priprta. Ne bo ga videl.

Neslišno je skočil po trati, šinil v drevje in izginil v pragozd.

Nikdar še ni potoval s tako divjo, brezobzirno naglico. Čutil je, da beži pred samim seboj, pred svojimi lastnimi mislimi.

Pa najsi je še tako hitel, njegove misli so bile z njim —

Globoko pod seboj je zapazil levinjo Saboro. Plazila se je skozi grmičje proti obrežju. H kočji gre, je pomislil.

Kako si bo Arnot pomagal, če ga napade Saboro? Ali pa gorila Bolgani, ali pa levinja Numa, ali pa šita, leopard —?

Trzanu se je ustavila noga.

»Kaj si, Trzan?« je glasno vprašal samega sebe. »Žival ali človek —?

Če si žival, boš storil, kar stori žival. Zapustil boš belega človeka, pa če tudi pogine v džungli. Šel boš svojo pot, kamor se ti zljubi.

Če si pa človek, boš branil belokožca. Tvojega rodu je. Ne boš ga zapustil, ker te je zapustila Ine —.

Trzan se je obrnil nazaj h koči.

Vse je bilo mrtvo na obali, tema se je delala.

Kje je Arnot —? Morebiti spi.

Rabilo je Trzan prijel za kljuko, čisto malo je odprl vrata.

Tedaj pa je počil strel, nekaj ga je udarilo ob glavo in nezavesten je padel z vrati vred v kočjo.

Ubogi Arnot je v svojem strahu mislil, da je planil v sobo divjak črnc, že je napol petelina, da bi vdrugič ustrelil, ko opazi v polumraku odprtih durí, da je dozdnevni napadalec bele kože. In v istem hipu je tudi spoznal svojega Trzana.

Ustrelil je svojega rešitelja, edinega prijatelja v divji samoti —!

Z boleznim krikom je planil k njemu, padel na kolena, mu dvignil glavo in klical njegovo ime.

Nobenega odgovora ni bilo —.

V divjem strahu mu je razgalil usnjato obleko na prsih in nastavljal uho na srce.

Hvala Bogu, srce je bilo, mirno in zdravo in čvrsto.

Previdno je dvignil prijatelja, in ga nesel na posteljo. — Zaklenil je vrata, prižgal luč in preiskal rano.

Krogla je razorala kožo na lobanji. Rana je bila odurna in velika, Trzanov obraz je bil ves s krvjo zalit, lobanja sama pa ni bila prebita. Najbrž se je onesvestil le vsled zračnega pritiska in vsled silnega udarca krogla.

Arnot se je oddahnil. Stopil je po vodo, mu umil rano in obraz ter mu obvezal glavo.

Hladna voda je Trzana kmalu spet oživila, odprl je oči ter vprašaje in iznenaden gledal Arnota.

Ves vesel je skočil Arnot k mizi, vzel listič ter pismeno — Trzan še ni znal toliko francoščine — pojasnil prijatelju svojo usodno zmoto, ga prosil odpuščenja in povedal, kako je vesel, da rana ni nevarna.

Trzan je prebral in se nasmejal. Sedel je, vzel papir in svinčnik ter napisal:

Da si videl, kake rane sta Bolgani in Kršak zadajala Trzanu, — smejal bi se tudi ti tej neznamni praski!

»Hvala Bogu!« je dejal Arnot in dal Trzanu Inine pismo.

Trzan je vzel pismo, ga obračal in ogledoval od vseh strani, pa žalostno odmajal.

»Seveda!« je vzkliknil Arnot in se udaril po čelu.

»Rokopisa ne zna brati ubožec, francoščine pa tudi ne razume toliko!«

Koj je vzel svinčnik in papir, prevedel najvažnejše stavke pisma v angleščino ter jih napisal Trzanu v velikih tiskanih pismenkah. Uvodno ga je še tudi opozoril, da je pismo od belega dekleta, ki ga je on — Trzan — rešil in ki da mu je ime Ine Porter.

Sedaj je Trzan znal brati. Z velikim zanimanjem je prebiral črke in po nekolikem trudu je pismo tudi razumel.

Ko pa ga je prebral, mu je legla temna senca na obraz, molče je obsedel in celo uro je strmел v Arnotov prevod. Globoko v spomin si je zagrebel vse, kar je bilo v pismu napisano zanj.

Ni razumel belega dekleta.

Tako prijazna je bila z njim! Vabila ga je, naj gre z njo k belim ljudem! Ni sicer razumel, kaj mu je pravila tistikrat pri slovesu na robu džungle, pa videl je v njenih ljubeznivih očeh, da mu je naklonjena.

Zakaj ga ni počakala? Zakaj je odšla? Kako si je mogla misliti, da se on, Trzan, ne bo vrnil? Kdo bi mu naj branil —? Črnci? Kršak? Njemu, nepremagljivemu borcu in velikemu junaku —!

Ni je razumel.

Pa tudi samega sebe ni razumel.

Pred par urami še je hotel uteči in se za vedno skriti v džungli, nobenega človeka ni hotel več videti. Belo dekle ga je zapustilo —.